

Arrest

nr. 135 504 van 18 december 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1) X
2) X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen:
X
X
3) X
4) X
5) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, X, X en X, die allen verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die *loco* advocaat A.LOOSBUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in. Op 31 mei 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 20 augustus 2012 weigert ook de Raad bij arrest met nummer 85 935 ten aanzien van de eerste verzoekende partij en bij arrest met nummer 85 936 ten aanzien van de tweede verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 5 juli 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 26 februari 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 30 januari 2014 wordt deze beslissing door de Raad bij arrest met nummer 118 058 vernietigd.

1.3 Op 6 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 23 juli 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 28 februari 2014 wordt deze beslissing door de Raad bij arrest met nummer 119 976 vernietigd.

1.4 Op 30 september 2013 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 25 oktober 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 31 maart 2014 wordt deze beslissing door de Raad bij arrest met nummer 118 380 vernietigd. Op 13 mei 2014 wordt deze aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Het deze tegen beslissing ingestelde beroep wordt op 9 oktober 2014 bij arrest met nummer 131 128 door de Raad verworpen, gelet op de intrekking van voormelde beslissing van 13 mei 2014.

1.5 Op 26 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag van 6 juni 2013 opnieuw onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 16 juni 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

*K(...), T(...) geboren te (...) op (...)
K(...), G(...) (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)
+ kinderen:
K(...), P(...) geboren te (...) op (...)
K(...), F(...) geboren te (...) op (...)
Bij DVZ ook gekend als K(...), F(...) geboren op (...)
K(...), B(...) geboren te (...) op (...)
K(...), J(...) geboren te (...) op (...)
K(...), M(...) geboren te (...) op (...)
Nationaliteit: Servië
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de

ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 22.05.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting.

Zij zetten in hun verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“II.1.1. De verwerende partij stelt dat het verzoekschrift tot regularisatie van verzoekende partij onontvankelijk is omdat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

(...)

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. (...)

II.1.4. De arts-attaché stelt in haar beslissing dat het niet zou gaan om een kritieke gezondheidstoestand, noch over een zeer vergevorderde stadium van ziekte.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de verwerende partij onzorgvuldig tot haar beslissing is gekomen en niet het volledige standaard medische getuigschrift heeft gelezen waarin duidelijk de graad en de ernst van de ziekten van verzoekende partij worden weergegeven.

De thans bestreden beslissing doet het vermoeden rijzen dat het initieel verzoekschrift amper gelezen werd. Er staat immers uitdrukkelijk in het verzoekschrift van 6 juni 2013 dat de aard en de ernst van de ingeroepen ziekte van verzoekende partij onrustwekkend is.

“De verzoekende partij lijdt aan een zeer ernstig posttraumatisch stresssyndroom, die het normaal functioneren onmogelijk maakt. Het stresssyndroom uit zich in depressieve kenmerken, nachtmerries, angsten, herbelevingen en zelfs suïcidale uitingen.

Bijgevolg is een permanente behandeling noodzakelijk. De behandelende arts stelt zelfs dat permanente opvolging door een psychiater en ondersteunende medicatie vereist is!

Uit de certificaten en bijlagen blijkt ontegensprekelijk dat de aard en de ernst van de ingeroepen ziekte onrustwekkend is. Als een behandeling zou uitblijven, kan dit leiden tot een toename van de depressieve kenmerken, een verstoord eet- en slaappatroon en zelfs tot suïcide. Een behandeling en opvolging van de verzoekende partij is dus ontegensprekelijk noodzakelijk!”

Hoe kan de verwerende partij nu stellen dat dit niet zo zou zijn, zonder verzoekende partij nog maar te onderzoeken?

Bovendien meent verwerende partij, zonder enig verder onderzoek naar de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Servië, dat dit –cf. art. 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet- geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt.

In casu werden de toegankelijkheid/behandelingsmogelijkheden voor de aandoeningen van verzoekende partij in het land van herkomst niet onderzocht.

Er kan door de verwerende partij ook niet gesteld worden dat deze mogelijkheden in het land van herkomst niet werden onderzocht omdat zij menen dat het om een ‘banale’ ziekte zou gaan, want dit blijkt ten eerste niet uit de motivering en ten tweede zou deze stelling onjuist zijn.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij hier zeer onredelijk te werk is gegaan. In die zin is de materiële motiveringsplicht, artikel 9ter, (...) dan ook geschonden.

II.1.5. Bovendien werd in de aanvraag dd. 06.06.2013 duidelijk aangegeven dat verzoekende partij niet meer zelfstandig kan functioneren en nood heeft aan mantelzorg en ondersteuning van de familie.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

Er werd immers letterlijk in het medisch certificaat dd. 6 mei 2013 en dd. 15 mei 2013 weergegeven dat verzoekende partij nood heeft aan mantelzorg en ondersteuning. Hieronder wordt telkens het antwoord gegeven op vraag F/ van het standaard medisch getuigschrift. Deze luidt als volgt: ‘Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medisch opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?’

- *Standaard medisch getuigschrift dd. 06.05.2013
‘Nood aan ondersteuning van familie.’*
- *Standaard medisch getuigschrift dd. 15.05.2013
‘Mantelzorg nodig in het kader van opvolgen van het suïciderisico. (...)’*

De materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn in diezelfde zin geschonden omdat helemaal niet blijkt dat in Servië de nodige medische mantelzorg beschikbaar is, waardoor verzoekende partij niet zou onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Verwerende partij heeft op geen enkel moment gemotiveerd met betrekking tot de mantelzorg.

Het feit dat de nood aan mantelzorg thans expliciet wordt aangegeven, terwijl de arts-attaché daar omtrent niet motiveerde in haar beslissing, is niet zorgvuldig en onredelijk.

II.1.6. Ten overvloede wenst verzoekende partij te verwijzen naar belangrijke rechtsleer, waarin onder meer gerefereerd wordt aan een RvV arrest nr. 76 199 van 29 februari 2012 (Stuk 3):

“57. Indien in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de aanvrager de nabijheid van zijn familieleden nodig heeft en van hen afhankelijk is, met het bestuur hier uitdrukkelijk over motiveren. Indien het enkel de beschikbaarheid

en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst nagaat is dit geen afdoende motivering.”

Aldus is duidelijk dat de thans bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de voor verzoekende partij broodnodige mantelzorg en ondersteuning van haar familie.

II.1.7. Bovendien heeft verzoekende partij aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Servië terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg voor haar aanwezig is in haar land van herkomst.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

(...)

Daar verzoekende partij ernstig ziek is (zij lijdt aan “depressie en een posttraumatisch stress-syndroom”), verdere medische behandeling en opvolging nodig heeft, nood heeft aan levenslange medicatie en het in Servië ontbreekt aan een efficiënte en/of betaalbare gezondheidszorg zodat verdere behandeling van verzoekende partij aldaar nagenoeg onmogelijk zal zijn.

(...)

II.1.8. In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, (...), artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (...).”

3.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het eerste middel het volgende:

“In het eerste middel roepen verzoekers de schending in van artikel 9ter Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de arts-adviseur vastgesteld heeft dat de aandoeningen geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, noch een risico op onmenselijke en vernederende behandelingen wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

In de aanvraag van 6 juni 2013 stelde verzoeker dat hij aan depressieve symptomen en het post traumatisch stresssyndroom lijdt.

De arts-adviseur heeft de voorgelegde medische getuigschriften geanalyseerd en heeft geadviseerd dat de psychologisch problematiek, met of zonder behandeling, geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

De arts-adviseur stelde vast dat er geen nood is aan hospitalisatie, geen permanent toezicht, dat het zelfmoordrisico inherent is aan elke depressie en zelfs bij behandeling. Hij concludeerde bijgevolg dat er tegenaanwijzing bestaat voor de terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoekers stellen dat in de medische getuigschriften van 6 mei 2013 en 15 mei 2013 gesteld wordt dat verzoeker mantelzorg nodig heeft en dat de arts-adviseur dit gegeven niet onderzocht heeft.

Verzoekers stellen dat de mantelzorg niet beschikbaar is in Servië.

In het advies van 22 mei 2014 stelt de arts-adviseur dat er geen tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst blijkt uit het medisch dossier. Aangezien de arts-adviseur adviseerde dat de aandoening zelfs onbehandeld geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, diende er geen verder onderzoek te worden gevoerd naar de nood aan mantelzorg.

De bestreden beslissing heeft betrekking op heel het gezin, hoewel de aanvraag ingediend werd omwille van de aandoening waaraan verzoeker lijdt.

(...)

Verzoekers kunnen niet dienstig op absolute wijze aanvoeren dat het reëel risico op een op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf na te gaan.

Uit de wet volgt immers dat de afwezigheid van een adequate behandeling alsnog aanleiding moet kunnen geven tot het bedoelde risico op een mensonterende behandeling.

Niet elke natuurlijk voorkomende ziekte die niet behandeld wordt stelt een individu bloot aan een mensonterende behandeling.

In zijn advies maakt de arts-adviseur duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd. Na de bespreking van de ziektebeelden aan de hand van de medische informatie hem door verzoekers ter beschikking gesteld, concludeert hij dat de eventuele afwezigheid van een behandeling in het land van herkomst geen onmenselijke of vernederende behandeling kan uitmaken en dit omwille van redenen eigen aan de medische problematiek zelf.

Gezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de redenen worden aangegeven waarom geen sprake kan zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf en dit omwille van redenen eigen aan de medische problematiek zelf, en verzoekers niet aantonen dat de beoordeling van de medische toestand kennelijk foutief of onredelijk zou zijn, is voldaan aan de vereisten van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Het middel is ongegrond."

3.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen". Artikel 9ter, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

(1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of

(2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De Raad benadrukt dat, gelet op het gegeven dat twee afzonderlijke toepassingsgevallen worden voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een duidelijke motivering voor elk van deze toepassingsgevallen dient te worden voorzien waarbij de Raad moet kunnen vaststellen dat beide toepassingsgevallen op een afdoende wijze werden onderzocht. Hieruit volgt ook dat de ambtenaar-geneesheer niet op algemene wijze uit het ontbreken van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit kan afleiden dat er bijgevolg evenmin sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarin de beide toepassingsgevallen naast elkaar worden geplaatst, vergen immers geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Hieruit volgt ook dat indien de ambtenaar-geneesheer bijvoorbeeld van oordeel is dat bepaalde vaststellingen op grond waarvan hij besluit dat geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit aanwezig is eveneens gelden om te kunnen besluiten tot de afwezigheid van een reëel risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf, hij zulks duidelijk dient te vermelden. In het andere geval is het de Raad immers niet mogelijk om vast te stellen op basis van welke concrete vaststellingen de ambtenaar-geneesheer tot zijn beoordeling komt voor beide van de in artikel 9ter van de vreemdelingenwet vermelde risico's en kan hij, zonder in de medische beoordeling te treden, zijn wettigheidstoetsing niet op nuttige wijze doorvoeren.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat het aangehaalde medisch probleem in hoofde van de eerste verzoekende partij kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 22 mei 2014 dat door de ambtenaar-geneesheer werd opgesteld. De bespreking van de voorgelegde aandoeningen in hoofde van de eerste verzoekende partij en de conclusies in het medisch advies luiden als volgt:

"(...) K(...), T(...) (R.R.: (...))

Mannelijk

nationaliteit: Servië

geboren te (...) op (...)

Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 06.06.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 6/5/2013 en 15/5/2013 + bijlagen d.d. 12/9/2012, 17/12/2012 en een bijgevoegde apotheeklijst van medicatie blijkt dat betrokkene lijdt aan depressieve symptomen en een posttraumatisch stress-syndroom. Deze psychologische problematiek houdt evenwel, met of zonder behandeling, geen gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar: het risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling. Het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoonst dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (...)"

Dit medisch advies, dat de verzoekende partijen onder gesloten omslag werd bezorgd, maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing. De motieven van de bestreden beslissing strekken zich uit tot de inhoud van dit advies.

In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partij derhalve toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214.213; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590).

Uit de medische stukken die de verzoekende partijen bij hun aanvraag van 6 juni 2013 voegden, en waarvan de ambtenaar-geneesheer blijkens zijn medisch advies van 22 mei 2014 gebruik maakte, blijkt het volgende.

In het medisch getuigschrift van 6 mei 2013 wordt aangegeven dat de eerste verzoekende partij lijdt aan zeer ernstige "PTSS" die het normaal functioneren onmogelijk maakt, wordt als behandeling medicatie en regelmatige opvolging door een psychiater aangegeven, gesteld dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling langdurig is, aangegeven dat de gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet "nefast" zijn, dat de evolutie en prognose van de aandoeningen moeizaam zijn en dat er nood is aan ondersteuning van de familie. In bijlage worden twee verslagen van de psychiater van 12 september 2012 en 17 december 2012 gevoegd. In het medisch getuigschrift van 15 mei 2013 wordt gesteld dat de eerste verzoekende partij een man betreft met klachten en anamnese

compatibel met posttraumatische stressstoornis, depressieve symptomen en presentatie, alsook nachtmerries, angsten, herbelevingen en suïcidale uitingen. Ook hier wordt als behandeling medicatie en psychiatrische opvolging aangegeven en als voorziene duur van de noodzakelijke behandeling “levenslang”. Tevens wordt mantelzorg in het kader van het opvolgen van het suïciderisico vermeld. Als gevolgen en mogelijke complicaties bij stopzetting van de behandeling wordt “suicide (poging) i.k.v. depressieve klachten”, progressief psychotische klachten en verstoring “slaap-eetpatroon” opgegeven.

Uit het voormelde medisch advies van 22 mei 2014 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de gestelde diagnoses niet betwist. Echter, terwijl er in de medische getuigschriften aangaande de twee aandoeningen sprake is van medicamenteuze behandelingen, psychiatrische opvolging en mantelzorg, en er negatieve gevolgen worden verbonden aan de stopzetting van de behandeling, zoals suicide (poging), poneert de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat de psychologische problematiek (met name depressieve symptomen en een posttraumatisch stresssyndroom) van de eerste verzoekende partij, met of zonder behandeling, geen gevaar inhoudt voor haar leven en fysieke integriteit, dat het geen kritieke gezondheidstoestand betreft en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte, dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht, en dat, wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar, het risico op zelfdoding inherent is aan elke depressie, zelfs bij behandeling en dat het met andere woorden een veralgemeende veronderstelling blijft die niet kan weerhouden worden in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Vervolgens stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat het medische dossier momenteel niet aantoonde dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft en dat er uit de voorliggende attesten dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar daar blijkt.

De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723). *In casu* houdt de ambtenaar-geneesheer er een andersluidende beoordeling op na met betrekking tot de noodzaak aan behandeling van de psychologische problematiek van de eerste verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard in het kader van zijn advies de voorgehouden noodzakelijke behandelingen evalueren op grond van bepaalde objectieve vaststellingen. Het is *in casu* echter volstrekt onduidelijk op grond waarvan de ambtenaar-geneesheer meent dat deze problematiek, met of zonder behandeling, geen gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van de eerste verzoekende partij. Hij beperkt zich immers tot te stellen dat het geen kritieke gezondheidstoestand betreft en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte, dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht, en dat, wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar, het risico op zelfdoding inherent is aan elke depressie, zelfs bij behandeling, en dat het met andere woorden een veralgemeende veronderstelling blijft die niet kan weerhouden worden in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hij gaat hiermee in het geheel niet in op de noodzakelijk geachte behandelingen en de gevolgen bij stopzetting ervan waarnaar de medische getuigschriften verwijzen, met uitzondering van het zelfmoordgevaar. Wat dit laatste betreft, meent de ambtenaar-geneesheer slechts dat het bij een veralgemeende veronderstelling blijft die in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kan weerhouden worden, omdat het risico op zelfdoding inherent is aan elke depressie, zelfs bij behandeling. Waarom de ambtenaar-geneesheer meent dat dit laatste het geval is, terwijl het medische getuigschrift van 15 mei 2013 uitdrukkelijk wijst op de noodzaak aan mantelzorg in het kader van het opvolgen van het suïciderisico en “suicide (poging)” uitdrukkelijk als gevolg wordt aangegeven bij het stopzetten van de behandeling (medicatie en psychiatrische opvolging), twee elementen die de verzoekende partijen in hun verzoekschrift ook uitdrukkelijk benadrukken, en waarom het “m.a.w.” bij een veralgemeende veronderstelling blijft die in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kan weerhouden worden, blijkt niet uit het medisch advies. Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de ambtenaar-geneesheer zich, zonder hiervoor te verwijzen naar stavingsstukken, gebaseerd heeft op eigen inzichten en overtuigingen om het advies op te stellen waarop de bestreden beslissing steunt. Dit getuigt *in casu* niet van behoorlijke feitenvinding, nu het advies geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de stelling dat de psychologische problematiek (met name depressieve symptomen en een posttraumatisch stresssyndroom) van de eerste verzoekende partij, met of zonder behandeling, geen gevaar inhoudt voor haar leven en fysieke integriteit, terwijl in

het medisch getuigschrift van 15 mei 2013 onder meer duidelijk gesteld wordt dat het om aandoeningen gaat waarvoor de verzoekende partij medicamenteus behandeld wordt, psychiatrische opvolging en mantelzorg nodig heeft en waarbij de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling levenslang is.

Ook het administratief dossier bevat geen feitelijke elementen die het oordeel van de ambtenaar-geneesheer, in weerwil van de bevindingen van de behandelende geneesheren, ondersteunen.

De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, oordelen dat de psychologische problematiek van de eerste verzoekende partij, met of zonder behandeling, geen gevaar inhoudt voor haar leven en fysieke integriteit, waarbij de Raad nogmaals opmerkt dat de ambtenaar-geneesheer zich over de geadviseerde behandeling van de depressieve symptomen en een posttraumatisch stresssyndroom, met inbegrip van de mantelzorg, zelfs niet uitspreekt. Tevens dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer, bij zijn beoordeling van het al dan niet voorhanden zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland, onvoldoende rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens zoals deze voorlagen, zodat niet kan worden vastgesteld dat deze component op afdoende wijze werd onderzocht. Zodoende kon de ambtenaar-geneesheer niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, besluiten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Aangezien het advies dat de basis vormt voor de bestreden beslissing niet op objectieve gegevens is gestoeld of dit minstens niet uit het administratief dossier blijkt, is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aangetast door een motiveringsgebrek. Bijgevolg dient een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Nu vaststaat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 22 mei 2014 behept is met een schending van de materiële motiveringsplicht, dient de bestreden beslissing die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt, te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zoals hoger reeds gesteld, beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partijen.

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar de inhoud van het medisch advies van 22 mei 2014 en stelt zonder meer dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de beoordeling van de medische toestand kennelijk foutief of onredelijk zou zijn, zonder concreet in te gaan op het betoog van de verzoekende partijen waarin deze verwijzen naar hetgeen in de aanvraag van 6 juni 2013 en de medische getuigschriften van 6 en 15 mei 2013 gesteld wordt en zich de vraag stellen of de verwerende partij deze wel gelezen of begrepen heeft. In dit verband verwijst de Raad naar zijn uiteenzetting aangaande de schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voor het overige betoogt de verwerende partij dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een behandeling in het land van herkomst niet dienden onderzocht te worden, omdat uit de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat de psychologische problematiek van de eerste verzoekende partij, met of zonder behandeling, geen gevaar inhoudt voor haar leven en fysieke integriteit. Zoals hoger werd vastgesteld, is het medisch advies van 22 mei 2014 in dit verband echter behept met een schending van de materiële motiveringsplicht, zodat het betoog van de verwerende partij wat dit betreft niet dienstig is.

3.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in het eerste en tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE